

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

UNGDOMSVÄNNEN

N:r 5
Maj

Redaktör och ansv. utgifvare
A. W. HELLSTRÖM.

1905
[9:de årg.]

En kristens hopp.

Se på lärkan, när hon svingar
Upp mot vårens himmel klar,
Under det att sången klingar
Och hon fri i rymden far!

När hon så emot det höga
Under jubel stiger opp,
Målar hon inför mitt öga
Bilden af en kristens hopp.

Äfven det från jordegruset
Lyfter vingen under fröjd,
Svingar närmare mot ljuset,
Närmare mot himlens höjd.

Georg.

Bilder af troende unga män och kvinnor,
tagna ur böckernas bok.

Låtom oss först betrakta bilden af en troende ung kvinna. Hon är medlem af en familj, som Jesus älskar (Joh. 11: 5). Herren har öppnat hennes hjärta för ordet, liksom Lydias (Ap. G. 16: 14). Liksom Hanna är hon en bedjerska: hon beder inför Herren och får bönhörelse (1 Sam. 1: 12, 17). Liksom Hanna prisar hon Gud och fröjdar sig i Herren (1 Sam. 2: 1).

Hon sätter sig vid Jesu fötter för att höra hans ord, liksom Maria (Luk. 10: 39), och liksom »den andra Maria» gömmer hon hans ord i sitt hjärta och begrundar dem (Luk. 2: 19, 51). Guds Ande får under ordets läsning öppna hennes sinne, så att hon förstår skrifterna (Luk. 24: 45). Liksom Hanna tjänar hon Gud i själförsakelse och talar om Jesus till alla dem, som längta efter förlossning (Luk. 2: 37, 38). Hon arbetar för Herren och kämpar i evangelium liksom Evodia och Syntyke, hvilkas namn äro i lifvets bok (Fil. 4: 3). Liksom Dorkas är hon rik på goda gärningar och söker med sin flitiga nål skaffa kläder åt de behöfvande (Ap. G. 9: 36—39; Jak. 1: 27). Hon är liksom Febe en hjälparinna åt många, och liksom Maria är hon ej trött att hafva mycket arbete för andra (Rom. 16: 2, 6).

Liksom Johanna och Susanna tjänade Herren Jesus med sina ägodelar, så tjänar hon med sina gåfvor och medel Guds sak, missionen (Luk. 8: 3). Sådan är den kvinna, som har utkorat den goda del, som ej skall fräntagas henne (Luk. 10: 42).

Fåfängligt är behaget, och en fläkt är skönheten; en kvinna, som fruktar Herren, hon är värd att prisas (Ordspr. 31: 30).

Men låtom oss nu ock se *bilden af en ung, troende man*, tagen ur böckernas bok.

»Jag älskar dem, som älska mig, och de, som bittida söka mig, skola finna mig, säger Herren.»

En troende yngling har fått sina synder förlättna, han är stark i Herren, Guds ord förblifver i honom, och han har öfvervunnit den onde (1 Joh. 2: 12—14).

Han vill såsom Mose hellre lida misshandel med Guds folk än till en tid hafva lust i synden. Liksom Mose har han den osynlige för sina ögon och kan därför hårda ut (Ebr. 11: 25—27).

Liksom Timoteus har han en oskrymtad tro och ett godt vittnesbörd af bröderna (Ap. G. 16: 2; 2 Tim. 1: 5). Liksom Herren var med Josef, är han med en ung troende man och bevarar honom i frestelsen (1 Mos. b. 39). Liksom Josua har han fått Herrens löfte: »Jag skall icke släppa dig, och jag skall icke öfvergifva dig» (Jos. 1: 5). Liksom Gideon är han ringa i sina egna ögon men får Herrens löfte: »Jag vill vara med dig» (Dom. 6: 15, 16). Liksom Samuel är han föremål för böner och gifven åt Herren (1 Sam. 1: 28). Liksom Samuel säger han: »Tala, Herre, ty din tjänare hörer» (Sam. 3: 10). Liksom David vinner han seger, ty hans tro är: Herren skall frälsa mig (1 Sam. 17: 37), och han är lyckosam i sina företag, ty Herren är med honom (1 Sam. 18: 14; Ps. 1: 3). Liksom Salomo beder han om ett hörsamt hjärta (1 Kon. 3: 6—9), emedan han vet sin ungdoms oefarenhet. Liksom Obadja fruktar han Herren allt ifrån sin ungdom (1 Kon. 18: 12). Liksom Asa åkallar han sin Gud och får erfara, att Herrens ögon öfverfara hela jorden för att bistå dem, som med helt hjärta hålla sig till honom (2 Krön. 14: 11; 16: 9). Liksom Josafat söker han Gud och vandrar i hans bud, och hans mod växer på Herrens vägar (2 Krön. 17: 4—6). Liksom Josia begynner han söka sin Gud, medan han ännu är en yngling, och afviker ej sedan hvarken till höger eller till vänster (2 Krön. 34: 2, 3).

Äfven en ung man kan begagnas af Herren liksom Jeremias (kap. 1: 6—8). Och till den, som fruktar sig, säger Herren: »Frukta icke för dem, ty jag är med dig och skall bevara dig, säger Herren.» En troende ung man är återhållsam liksom Daniel (Dan. 1: 8) och får erfara, att Gud ger kunskap och insikt i allehanda ämnen. Han är liksom Daniel en bedjare, som hvarje dag plägar umgås med Gud (Dan. 6: 10, 11). Liksom många trodde för Lazari vittnesbörds skull, så tro många på Jesus för en ung mans skull, som lefver ett nytt lif (Joh. 12: 11). En ung man (Ap. G. 7: 58) kan, då han är omvänd, blifva för Herren ett utkoradt redskap, likasom Paulus (Ap. G. 9: 15). »Huru skall en yngling bevara sin väg obesmittad? När han håller sig efter ditt ord» (Ps. 119: 9).

Fr. E.

GUD låter aldrig sitt barn misslyckas, när det går lydnadens väg; ty om en kristen ej lyckas behaga sig själf genom sättet, hvarpå han utför sin gärning, så behagar han dock Gud genom uppriktigheten i sitt bemödande. *Cuyler.*

Framgång.

Vår framgång i lifvet är villkorlig. Den beror ej alltid på yttre gynnsamma omständigheter eller särskilda fördelar utan fastmer på ett rätt användande af de gåfvor och de tillfallen, som blifvit oss gifna.

Alla yttre förhållanden äro blott tillfälliga. Makt och rikedom kunna lätt förloras, ära och anseende likaså. Litet eller till intet duger det att lita på sina anlag, sin begåfning, sitt snille. Punden äro delade. De stora gåfvorna kunna lika lätt vanvårdas och bortslösas som de små. Den rikt utrustade dukar ofta under i striden, då däremot mindre begåfvade vinna höga utmärkelser. Nyckeln till framgång ligger i det sätt, hvar på vi bruka våra anförtrodda pund, samt huru vi använda de tillfallen och förmåner, som äro oss beskärda.

Ett villkor för framgång är att hafva ett visst mål i sikte och att sätta detta mål så högt, som möjligt. Den, som sträfvar efter obetydligheter, kan ej vänta att vinna särdeles mycket. Många förhoppningsfulla och väl utrustade människor lida skeppsbrott, just emedan de ej hafva något föresatt mål, som de sträfva efter att uppnå. Deras flyktighet och obestämdhet förorsaka, att, hvad som uppbyggdes den ena dagen, nedrefs den andra. Ett lätt hinder, en oväntad motgång, en väns råd, en motståndares kritik är ofta nog till att omkullkasta mången plan, som, om den fullföljts och fullbordats, kunde ha burit rika frukter.

Sant är, att lifvet har såväl ljusa som mörka sidor. Den ena dagen lyser solen fram i all sin klarhet; den andra åter är den fördunklad. Endast den, som vid alla tillfällen och under alla omständigheter låter sitt ljus lysa, som i storm och lugn skrider fram lika säkert, lika troget, kan vara säker om framgång.

Historien lämnar flerfaldiga intyg därom. Vi känna till, att ett af de utmärkande dragen hos Napoleon var, att han icke ansåg någonting för omöjligt. Hans ovanliga framgångar berodde ej så mycket på hans militäriska färdighet, som på hans starka viljekraft och sega uthållighet. Många personer få dock eller måste, så att säga, segla i motvind. Men fältet är öppet för framgång äfven för dem. En engelsk författares första dikt liksom hans första tal misslyckades. Men han kämpade igenom motgångarna och nederlagen och vann ära.

Den store missionären David Livingstone misslyckades vid sitt både första och andra uppträdande såsom talare, och då han inför en stor publik skulle utföra sitt profstal, förlorade han vid

första orden all behärskning och måste lämna talarstolen. Men han repade mod! Nu står hans namn främst bland evangeliiförkunnare i hednavärlden. Washington förlorade flera fältslag, men ur nederlagen framtvingade han segern, och triumfen blef till slut hans. Ett annat villkor för framgång är att känna sitt eget värde, att vara sig själf och ingen annan samt att i alla gärningar vara oberoende af andras tycken och själfständig, undan- tagandes Herrens vilja och ledning. Det duger ej att efterapa någon annan. Sådana försök misslyckas. Gustaf III önskade sig vara Trajanus, men erinrades af skalden, att han var Gustaf, och det var mer. Att Luther var Luther, däri låg hans storhet. Tegnér blef stor, emedan han var själfständig och gick sin egen väg. Efterpare likna månen, som för att kunna lysa, måste låna sitt ljus från solen.

Därför, om vi vilja lyckas i våra förehafvanden, så måste vi bruka tiden rätt, känna vårt eget ansvar, vårt värde, vår kallelse; vi måste därjämte vara vår egen uppgift trogna, vinna våra egna segrar; ty endast när det sker, kunna vi påräkna framgång i lifvet. Framför allt måste vi hålla oss till Herren, ty i hans gemenskap vinna vi allt.

Axel N—n.

Vårkraft.

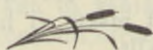
*O, hur rika underbara krafter
 Våren i sitt slutna sköte bär!
 Lifvets unga, löftesrika safter
 Hafva sina djupa källsprång där.
 Hur det sväller, sprudlar under barken
 Uppå ännu vinterkala träd!
 Och det dolda lifvet djupt i marken
 Reder vårens grönska, fin och späd.*

*Sommarns rosor, höstens gyllne gröda
 Uti våren gro och sätta knopp;
 Men det gäller arbete och möda,*

Att ej skördarn står med sviket hopp.
 Har ej våren regn och solsken delat
 Öfver sådden i tillräckligt mått,
 Så har höstens ädla skördar felat,
 Och med tomma händer tiden stått.

Kära ungdomsskara, du är våren,
 Du är tidens ljusa framtidshopp.
 Våren för välsignelser i spåren,
 Om den rätt sin uppgift fyller opp.
 Låt ej känslans sommarblommor tvina,
 Tankens fruktskörd maskfränt torka bort.
 Låt ej kraftens dolda ådror sina.
 Handla med ditt pund — din tid är kort.

Betty.

Från Östern.

I.

Kära medarbetare!

Mitt förra bref sände jag från karantänplatsen vid Kaspiska hafvet. Detta haf ligger som bekant betydligt högre än världshafven. Kaschgar, hvarifrån jag sänder detta bref, ligger 4000 fot öfver hafvet. Mellan dessa platser äro Transkaspiens öknar och Tiens-schans (Himmelsbergens) snöhöljda toppar. Några intryck från resan öfver dessa öknar och berg vill jag här söka återgifva.

Kl. 11 e. m. den 12 oktober gick ångfartyget *Imperator Nicolaus II*, ombord på hvilket vi befunno oss, ut från hamnen i Baku. Men resan skulle ej denna gång bli lång. Efter omkring en timme kastades ankar, och vi befunno oss

i karantän utanför Baku.

Då vi nästa morgon kommo upp på däck, sågo vi rundt omkring oss fartyg, af hvilka det ena efter det andra hissade den olycksbådande gula flaggan, tecknet, att koleran gästar ombord. I två dygn fingo vi ligga för ankar, och under tiden ökades de gula flaggornas antal i oroväckande grad. »Imperator» var dock befriad från denna prydnad. Den 14 på kvällen kom

turen till oss att bli visiterade och — rengjorda. I denna karantän fingo vi se nya exempel på, huru de ryska förordningarna efterlefvas. Enligt karantänlagarna skulle alla ombord befintliga personer, såväl passagerare som besättning och kapten, i tur och ordning begifva sig i land till karantänplatsen, de förstnämnda medtagande sitt bagage. På nämnda plats, som är omgifven af en mur, finnas badstugor och för ändamålet särskildt inrättade ugnar, de förra för människornas, de senare för klädernas »rengöring». Det hela skulle bli en tämligen både långsam och tråkig historia, om icke vederbörande äfven här uppfunno genvägar. Från »Imperator» gingo sålunda endast däckspassagerarne i land, medtagande hvar sitt trasbylte som bagage. Första- och andra-klasspassagerarne fingo tillåtelse att bada ombord och sända sina kläder i land. Huru pass grundlig denna badning ombord blef, skall jag förbigå att nämna. Allmänna meningen var emellertid, att man, om man ej hade koleran förut, hade stora utsikter att förvärfva den genom att bada i det smutsiga vatten, som stod till förfogande. Men kläderna? Jo dessa önskade man ej få fördärfvade i karantänugnarna, utan följde man kaptenens råd och skickade »för ordningens skull» i land ett par underklädespersedlar.

Så var hela affären öfverstånden, och snart befunno vi oss ute på det öppna hafvet och söndagen den 16 i Krasnovodsk på Kaspiska hafvets östra strand. Redan samma eftermiddag började vi härifrån järvägsresan

öfver Transkaspiens öknar.

En mera dyster tafla är den, som utbreder sig framför åskådaren, där han från kupéfönstret ser ut öfver de ändlösa sandöknarna, kan man knappt tänka sig. Den dystra granskogen har dock sitt fågelkvitter, det oroliga hafvet sin djurvärld; men i öknens förtorkande hetta och ofruktbara jordmän trifs intet lif. Ej en fågel i den torra luften, ej en mask i den glödgheta sanden, så långt ögat når intet träd, ingen buske. Här och där se vi sanden hopad i drifvor, till formen liknande nordens snödrifvor. Mellan öknarna finnas fruktbara oaser, vattnade af någon liten stäppflod eller en sjö. Är den omgifvande öknen ofruktbar, så äro dessa oaser så mycket fruktbarare. Här odlas bomull och drifves silkesmaskafveln, härliga vingårdar omväxla med majs- och risfält.

Dag och natt ilar tåget fram öfver dessa öknar och oaser. Om dagarna plågas den resande af hetta, om nätterna af kyla. Om morgnarna, då man vaknar, har man vanligen ett tjockt lager af sand öfver sig. Den fina ökensanden tränger in öfverallt.

Efter ett och ett halft dygns färd kommo vi till Amu-darjas väldiga flodgång. Nu är en solid järnvägsbro bygd öfver floden, hvarför vi ej mycket lade märke till dess väldiga bredd. Annat var det för några år tillbaka. Då hände det ej sällan, att passagerarne fingo lof att stiga af tåget och gå efter det-samma öfver floden på den rankiga träbro, som förenade dess båda stränder. Det tog så omkring 20 minuter att komma öfver floden.

I en fruktbar oas ej långt från Amu-darja ligger det äldriga Bukhara, vittnande om svunnen storhet. Närmare Sir-darja ligger Samarkand, en annan historiskt beryktad stad. Förr var Samarkand ändpunkt för Transkaspiska banan, men nu är Andidjan, en liten rysk stad i provinsen Fergana, banans ändpunkt. Hela längden af denna järnväg är 1911 verst eller nära 204 sv. mil.

Efter något öfver 3 dygns järnvägsresa voro vi framme i Andidjan. I slutet af år 1902 ödelades största delen af staden af en jordbäfning, och många ruiner vittna ännu om denna förfärliga katastrof.

John Törnqvist.

En gammal döf kvinna

infann sig alltid tidigt vid bönestunderna. En gång sade hon till predikanten: »Fastän jag icke hör predikan, så gifver Gud mig likväl mycket godt af texten, som jag själf kan läsa i min bibel, och dessutom vill jag vara i godt sällskap, där Guds folk är församladt. Jag vill icke blott tjäna Gud enskildt, utan det är ock min glädje att få prisa honom i församlingen.»

Det är visst Luther, som på något ställe säger ungefär så: Du håller dig borta från Guds församling och menar, att du kan umgås med Gud hemma. Ja, visst kan du det, men akta dig bara, att det hemma icke blir du och satan till slut. Var icke borta från Guds församling, då du kan vara med.

Det berättas, att filosofen Kineos en gång frågade Pyrrhos, konung i Epirus, en af forntidens störste fältherrar, hvad han tänkte göra, då han eröfrat Italien. »Jag skall eröfra Sicilien», svarade han. »Och efter Sicilien?» »Sedan Afrika». »Och sedan du eröfrat världen?» »Då skall jag slå mig i ro och vara glad». »Hvarför», frågade Kineos, »kan du icke slå dig i ro och vara glad nu?»

Det var Pyrrhos, som efter en med oerhörda förluster vunnen seger öfver romarne utropade: »En sådan seger till, och jag är förlorad». Där-af uttrycket »Pyrrhosseger», som betecknar en dyrköpt och ofruktbar framgång.

I sista ögonblicket.

Han var en jämförelsevis ung man, cirka 25 å 30 år. Likasom så mången annan hade han vandrat sin väg fram utan Gud, ehuru väckande röster nått honom och samvetet protesterat mot ett lif i synden. Tillfällen hade ej saknats, då det bort vara synnerligen lämpligt äfven för honom att göra upp sin sak med Gud, men uppskof — allt jämt uppskof.

Hans gudfruktiga moder bad dag efter dag för sin son, men hoppet om hans frälsning var stundom mycket svagt, tårarna skymde den gamlas blick; dock bad hon alltfört: »Herre, fräls min son». Skulle hon måne få se sin son lycklig med Herren, innan hon dog, eller skulle han först då, när hennes kroppshyddas hvilade i mulden, komma till besinning och stanna i sitt lopp? Eller skulle han — o, hemska tanke! — trots alla förmaningar och förböner till sist gå evigt förlorad? Ja, dessa och flera hithörande frågor stodo där obesvarade, då helt oväntadt en liten ljusglimt skönjes. Sonen går till bönehuset — denna för gumman så kära plats — litet oftare än förr, ser mera intresserad ut för andliga ting än någonsin och är påtagligen vid hemkomsten från mötena stundom allvarligt stämd eller djupt gripen. Är detta gryningen till den nya dag, om hvilken gumman drömt, då hon skulle få se sin son böja sig vid hennes sida i den lilla kammaren för att bedja till den Gud, hos hvilken hon i lifvets hårda kamp funnit styrka? Ja, det är gryningen. Och tiden för bönhörelse har kommit. Efter en allvarsam inre strid och mycken bön får hennes son förvissning om, att hans synder äro förlåtna. Moderns glädje i denna stund var öfverväldigande. Och huru ljus tedde sig icke nu framtiden för henne! Äfven sonen blickade hän mot en ljus tid, och hela hans lif tedde sig i en annan dag.

Men ack, så kort hans framtid skulle blifva! Endast några dagar efter sin omvändelse var han tillsammans med några af sina kamrater, för hvilka han nyss omtalat, huru Herren förlåtit hans synd och skänkt hans hjärta frid, sysselsatt med sitt arbete, då helt plötsligt ett tungt föremål öfver hans hufvud föll och träffade honom så, att han segnade ned till marken. Och efter några timmar hade lifsgnistan flytt.

Jag kände denne man personligen och fick den stora nåden att bedja med honom och se honom efter en allvarlig kamp finna frid med Gud. Det var ungefär en vecka förut, innan han fick det hastiga och oväntade budet om uppbrott.

J. Mellberg.

Vårvisa.

Läfligt.

Musik af J. S-n.

C × G_s C F C

Re'n högt på fäs - tet so - len strå - lar Och vär - mer upp en
I hop - pets grö - na färg den må - lar Så fa - gert skog och

G_s C C × ×

fru - sen jord; Och så le - kan - de, sme - kan - de vår - vin - den
äng i nord.

× G_s × C ×

far Öf - ver nej - der och fält men en stund stan - nar kvar I - bland

× × F C G_s × C

barn - skarans flock, som i vår - so - lens glans Bin - da vif - vor i krans.

Vårvisa.

Ren högt på fästet solen strålar
 Och värmer upp en frusen jord;
 I hoppets gröna färg den målar
 Så fager skog och äng i nord.
 Och så lekande, smekande vårvinden far
 Öfver nejder och fält men en stund stannar kvar
 Ibland barnskarans flock, som i vårsolens glans
 Binda vifvor i krans.

På fälten råder arbetsifver,
 Och hvarje landtman har så brådt.
 Om Herren sedan växten gifver
 Åt kornet, han i jorden sått,
 Så helt visst kommer lönen för mödan en gång;
 Och om arbetets dag understundom är lång,
 Ut i hemmet han finner dock hvila och frid
 Efter mödosam tid.

I hvarje fiber lifvet spritter,
 Och tusen, tusen glada ljud
 I plask och surr och fågelkvitter
 Med lofsång stiga upp till Gud.
 Lärkan flyger och flaxar, som vore hon yr,
 Hon skall bygga sitt bo och har mycket bestyr.
 Ja, det rasslar och prasslar i grenar och snår —
 Det är lif, det är vår!

Ja, våren fröjdar hvarje sinne,
 Dock allt är kort, förgångligt här.
 Tänk, när en gång den vår är inne,
 Som evig glädje med sig bär,
 Där ej vintrar få sköfla i fågningen mer
 Men där Gud, som är solen, de saliga ger
 Af de fröjder, som aldrig förgängelsen når
 I den eviga vår.

A. L—n.

Missionskyrkans i Westerås ungdomsförening.

Westerås är mer än många andra städer en ungdomens stad med en ungdom, som till stor del far efter den glädje och de nöjen, som världen har att bjuda på. Men där finnes dock en skara, som fruktar Gud och vill lefva till hans ära. Och den skaran växer, Gud vare lof! Ungdomsföreningen i Missionskyrkan utgör en del af denna hop, och den vill vid sidan af församlingen vara ett andligt hem för dessa unga.

Föreningen bildades den 25 febr. 1896 å ett af församlingens ungdom utlyst möte, då det beslöts att inom församlingen bilda en ungdomsförening, hvilken hade att utöfva själfständig verksamhet, men eljest så väl ekonomiskt som i öfrigt samarbeta med församlingen. Därjämte beslöts det, att äfven andra troende män och kvinnor än församlingens skulle få rätt till medlemskap i föreningen.

Föreningens första tanke blef sedan: »Hvad kunna vi göra för att nå just de unga, som icke höra Herren till?» samt: »Hvad kan göras för att i någon mån lindra nöden bland de fattiga och sjuka?» och detta har jämte den inre föreningsverksamheten blifvit dess hufvudsyften.

För att nå ungdomen hålles därför offentliga ungdomsmöten på söndagskvällarna, hvilka möten flitigt besökas. Dessutom anordnas några gånger om året större ungdomsmöten, till hvilka de unga inbjudas genom kort, så långt kyrkan rymmer. Samma sätt att inbjuda ungdom användes vid våra böneveckor och väckelsemöten. Och de unga komma vanligen gärna, lyssna till ordets predikan, sången och vittnesbörden; några besluta sig för att lefva ett nytt lif och att lämna sina hjärtan åt Gud, men många, ja allt för många förblifva i synd och dårskap.

Enskilda möten hållas vissa söndagskvällar äfvensom kvällar i veckan; då vi samlas, dels för att samtala och besluta i föreningens angelägenheter, dels till gemensam uppbyggelse. Dessa möten omfattas med stort intresse och äro synnerligen lifliga.

Stor betydelse för verksamheten hafva äfven de samkväm och fester, både offentliga och enskilda, som någon gång i månaden anordnas och alltid äro talrikt besökta.

Föreningens årsmöte hålles i slutet af februari med offentligt årsmöte den ena söndagen, och enskildt årssammanträde den andra, då val af ledamöter i styrelsen och i de olika kommitté-

erna förrättas och beslut fattas angående verksamhetens ordnande. I den nuvarande styrelsen är pred. *Edv. Fröding* ordf., *Alb. Hoppling* v. ordf., *Aug. Thunholm* sekr. och *Emil Kumlin* kassör. Öfriga ledamöter äro systrarna *Ida Andersson*, *Augusta Holmén* och *Augusta Hedberg*.

Edvard Fröding. ordf.

Alb. Hoppling, v. ordf.

August Thunholm, sekreterare.

Emil Kumlin, kassör.

Verksamheten bland fattiga och sjuka handhafves af en fattigkommitté och en besökskommitté, hvilka vid sidan af pred. Fröding och församlingsdiakonissan *Anna Brokvist* jämte flera andra medlemmar söka, att så långt förmåga och resurser räcka, hjälpa och bistå de behöfvande. Andra kommittéer äro: fest-

kommittén, traktatkommittén och missionskommittén, hvilka hvar och en har sin viktiga plats att fylla. Till förmån för missionsverksamheten arbetar dessutom en syförening af unga kvinnor.

Söndagen före pingst är anslagen som offerdag för Ungdo-

Anna Brokvist, församlingsdiakonissa.

Augusta Hedberg.

Ida Andersson.

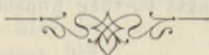
Augusta Holmén.

mens hednamission, då sparbössorna tömmas, och hvar och en med gladt hjärta offerar hvad han kan.

Sedan april förra året äger föreningen ett bibliotek, som för närvarande utgör 260 band. Från detta får lån göras mot en afgift à 10 öre pr band, och har det hittills användts flitigt.

I samband härmed kan nämnas, att den kära Ungdomsvännen här har en stor och tacksam läsekrets.

Föreningen utgör för närvarande cirka 250 medlemmar. En god anda och ett verkligt samförstånd har alltid varit rådande inom föreningen, och till församlingen är förhållandet det allra bästa. Det är ock för oss en glädje att, med hvad vi kunna, bidra till församlingens verksamhet. Stor orsak hafva vi att tacka Herren för den kärlek och nåd, han bevisat oss, och vår bön är, att han måtte allt mer och mer få intaga våra hjärtan och göra oss till sina sanna stridsmän. *Arr. N.*

Ungdomens hednamission.

1.

Offerdagen.

Ingen dag i vårt lif har större värde än den, då vi i tro och kärlek gifva ut oss för vår dyre Frälsare, och största värde har den dagen, då vi med den renaste kärlek gifver honom den för oss käraste och största gåfvan. En sådan dag skall i den natt, då ingen mer kan verka, glänsa som den klaraste stjärnan på vårt jordelifs himmel. Öfver mer än en pilgrims jordelif skola många sådana stjärnor glänsa, ty han *älskade* mycket och *offrade* mycket. Och ju större gåfvor han hade att frambära af tacksam kärlek till den store gifvaren i höjden, dess mer fröjdades hans hjärta. Ack, det är *saligt* att gifva och *mest* saligt, då gåfvan känts såsom ett *verkligt offer*, framburet af den helgade kärlekens varma hand.

Unga broder och syster! Har du känt något af denna kärlek? Skall äfven öfver ditt jordelif någon verklig själförsakelsens dag med ett heligt offer åt Gud glänsa som en strålande stjärna på din korta tids himmel? Eller skall den natt, då ingen mer kan verka, för dig vara en natt *utan* stjärnor? Älskar du verkligen din Frälsare, så visa honom nu det och kom med ett åt honom helgadt nardusoffer och bär fram det inför honom på de ungas offerdag Annandag Pingst eller hvilken dag, som nu på hvarje särskild plats kan vara lämpligast. Kom med glädje, kom med kärlek!

Men innan du går dit, gör upp *med Gud* i enrum, hvad du skall frambära inför honom. Väg ej din gåfva mot andras gåfvor på själfviskhetens väg, utan väg din gåfva i den ena vågskålen mot Jesu rena, varma och utsägligt djupa kärlek i den andra. Det skulle då kunna hända, att äfven din gåfva blefve ett testamente eller en donation till Ungdomens hednamission. Ja, hvem vet? Vi hafva i flera år sett bland den troende ungdomen så många sköna, ja, rörande prof på verklig kärlek till Ungdomens hedna-

mission, att vi knappast skulle känna en öfverraskning, om något sådant inträffade. Knappast något rekommenderadt bref eller postanvisning med penningar till Ungdomens hednamission ingår, utan att gåfvan är beledsagad med ett: »Gud välsigne Ungdomens hednamission!» eller: »En skärf till vår älskade Ungdomens hednamission.»

Ja, vill du vara med, så bjudes dig nu ett tillfälle. Kom med ditt offer, stort eller litet, sak samma, blott det är gifvet i kärlek. Kanhända natten snart börjar breda sina skuggor öfver ditt lif, och hvad betyder då för dig allt jordens guld och silfver mot ett ord af Jesu mun, sådant som t. ex. detta: »Hvad hon kunde, det gjorde hon?»

Glöm därför icke de ungas offerdag Annandag Pingst.

2.

Hälsotillståndet bland missionärerna

i Kongo har den sista tiden icke varit godt. Flera dödsbud hafva därifrån ingått. Från br. Hammar och hans Maria hafva vi icke några nya underättelser att meddela, icke heller från br. Wahlquist, men de sista, vi erhöilo, voro goda. Från broder Törnqvist hafva vi i detta nr ett bref inne, och fortsättningen kommer här näst. Må vi ej glömma att bedja för våra missionärer och därvid ej tänka blott på de ungas representanter, utan på alla Svenska Missionsförbundets arbetare på hednavärldens stora, mörka fält. Ja, låtom oss utom återvändo bedja och offra för missionens framgång på jorden!

Olof Olsson.

En hemförlofvad testamentsgiffvare.

I redovisningen af införda medel till Ungdomens hednamission, införd i förra numret, stod bland annat: »Genom A. Storfelt testamente efter aflidne ynglingen Olof Olsson, Lundsholm, Mangskog 900 kr.» Det är denna ynglings bild och några drag ur hans lif vi här gå att meddela.

Olof Olsson föddes den 28 aug. 1877 i Torps socken, Medelpad. År 1880 flyttade hans föräldrar till Lundsholm i Mangskog, Värmlands län, där Olof växte upp och äfven fick sluta sitt jordelif. Året 1902 gick en större väckelse fram bland ungdomen i Mangskog, då äfven Olof Olsson blef funnen af Herren. Det dröjde ej länge, förrän han, värmd af Guds kärlek, började arbeta för andra ungas frälsning. På hans initiativ bildades Mangskogs kristliga ungdomsförening, i hvars styrelse han invaldes och där han snart tillvann sig den troende skarans odelade kärlek och förtroende.

På hösten 1902 och vintern 1903 genomgick han en kurs i Karlskoga Praktiska skola. Hemkommen i maj 1903 började han, som det ville synas, frisk och kry att biträda sin fader i sågverksrörelsen. Emellertid blef han efter endast ett par veckor sjuk och återfick sedan aldrig hälsan. Den 1 mars 1904 ingick han i den eviga vilan.

Några dagar före sin död bad han få tala med sin fader. Han sade då, att han så gärna velat göra något för Jesus, som gjort så mycket för honom, men han kände nu, att hans arbetsdag nalkades sitt slut. Dock ville han testamentera sin kvarlätnskap i penningar till hednamissionen, om hans fader ej hade något däremot, och så blef det bestämdt, att denna summa, 900 kr., skulle tillfalla Ungdomens hednamission. Till slut yttrade han: »Jag har så många gånger tänkt på de millioner människor, som aldrig hört något om Jesus. Därför ville jag till dem på detta sätt bringa min sista hälsning.» Må denna hälsning genom våra kära missionärer nu också föras vidare!

OLOF OLSSON.

Att genom Olof Olssons bortgång ett stort och smärtsamt tomrum uppstått i Mangskogs kristl. ungdomsförening är ej underligt. Men må hans föredöme i tro och kärlek mana hans efterlevande vänner att med uthållighet och trohet fullborda loppet liksom han. Frid öfver hans minne!

* * *

Detta är nu det första testamente, Ungdomens hednamission fått. Vi hoppas dock, att det ej skall blifva det sista. Den, som af Kristi kärlek känner sig manad att donera eller testamentera något till Ungdomens hednamission, må dock icke uppskjuta därmed, tills det blir försent. Hvad godt hvar och en gör i tron på sin Frälsare, det får han hundrafaldt igen i de rättfärdigas uppståndelse.

Så din säd!

(För Ungdomsvännen).

Har du hört, hur mången kristen
Klandrat hvarje ny idé,
Sökt att endast låga syften
Uti andras tankar se?

Månget hvetekorn har blifvit
Rifvet upp ur åkerns mull,
Kastadt i bland ogräsfröna
Blott för såningsmannens skull.

Kanske var han icke räknad
Bland ett erkänt, stort parti,
Kanske gick han egna vägar,
Då han lade kornet i.

Kanske var hans såningsskäppa
Icke riktigt i din smak.
Kanske gick han böjd och sorgsen,
Då han bort går stolt och rak.

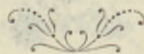
Kanske bar han blodröd tröja
Såsom god salvationist.
Kanske såg han himlaskatter,
Där du skönjde endast brist.

Kanske handen förde pennan
För att värna rätt och dygd,
Då den bort i plogen hålla,
Bryta mark och odla bygd. —

Dock, ett ädelt, himmelskt uppsåt
Skall i evighet bestå.
Grip om hvetekornen, broder,
Så din säd med glädje, så!

Skördens Herre skall ej skåda
Blott på rum och tid och sätt.
Han skall döma efter syftet,
Han skall döma alla rätt.

Viktor Edvin.

En bön för Lappland.

En bön för Lappland! Hvad är det då fråga om? Har det blifvit missväxt där uppe, och lida de stackars människorna hungersnöd? Ja och nej.

Det är visserligen sant, att det i Lappland gång efter annan inträffar, att frosten härjar de med möda upparbetade och besådda åkerfälten, så att landtmannen, nybyggaren, måste se sina förhoppningar grusade af en enda frostnatt. Det är ock sant, att detta kommer honom att med bekymmer fråga: »Hvarifrån skall jag erhålla bröd för mig och de mina?» Likaledes måste ock nomaden, lappen, understundom se sin renhjord sköflad af vargar och andra tillstötande olyckor.

Och dock är det icke hufvudsakligast med afseende därpå, som vi öfver dessa rader satt rubriken: »En bön för Lappland.»

Det är icke allenast det lekamliga brödet, som en människa behöfver för att vara lycklig. Hon behöfver ock Guds ord, *det lefvande brödet*, som kan mätta den efter frälsning hungrande själen. Och det är därom bönen gäller.

Finns det då intet Guds ord i Lappland, och finnas då där inga evangeliets förkunnare? Jo, visserligen. Statskyrkan har ju sina kyrkor i hvarje socken med minst en präst i hvarje kyrka. Dessutom finnas några troende skollärare, som sprida en god Jesu Kristi kunskap omkring sig. En förening i Göteborg underhåller en missionär där och Sv. Missionsförbundet en annan samt lämnar dessutom ett årligt anslag till evangelistverksamheten i Lappland. Således finns där uppe en liten evangelisters skara, som törkunnar frälsningens ord. Men denna skara är *alldeles för liten*, jämförd med det oerhördt vidsträckta fältet.

Som exempel på fältets vidsträckthet må nämnas, att ensamt Wilhelmina socken i *Wästerbottens lappmark* är nära *tre gånger så stor* som Blekinge och ej mycket mindre än *Närke och Bohuslän tillsammans* samt har en utsträckning i längd af omkring 15 mil.

Utom denna stora socken utgöres Sv. Missionsförbundets verksamhetsfält af en hel del andra stora och vidsträckta socknar, såsom Dorotea, Åsele, Lycksele, Stensele, Tärna, Sorsele och Malå. Hela området utgör en areal af öfver 300 kvmil och har en befolkning af mellan 30 à 40 tusen människor. Och på detta väldiga fält med dessa tusentals odödliga själar finnas, utom statskyrkans präster, *icke ett 10:tal ordets förkunnare*. Och då man vidare besinnar, att dessa trakter sakna järnväg och mångenstädes äfven landsvägar, så begripes lätt, att en hel del af de människor, som bo och bygga i dessa trakter, ej ofta kunna blifva i tillfälle att höra Guds ord. Ja, där finnas

byar, där evangeliets förkunnare på år och dag ej satt sin fot. De hafva helt enkelt icke *hunnit* dit. Ej underligt då, om mörkret är stort och om dessa människor lefva och dö utan Gud och utan hopp.

I Norrbottens lappmark ställer sig saken om möjligt ännu mörkare. Ty med undantag af de stora grufsamhällena finnas knappt en enda evangeliets budbärare, som utöfvar särskild missionsverksamhet i dessa trakter. Dock äro dörrarna där mera tillslutna, tack vare læstadianismens ofördragsamma framfart.

Bönen blir således denna: I på Jesus troende, I Sveriges missionsfolk, förbarmen eder öfver Lappland! Sänden mera ljus, evangeliets ljus, till edra bröder uppe i den höga norden! Då I samlens i edra trefliga missionskyrkor och kapell till bön och sång, så glömmen ej dessa människor, af hvilka tusenden skulle vara glada och innerligt tacksamma, om de finge endast smulorna, som falla från edra rikt dukade nådesbord.

Ofta och i flera tidningar har den andliga nöden i Norrland påpekats. Men det har hittills synt, som om hvarje sådant nödrop förklingat i luften. Finns det då ingen, som har ett förslag att ge till åstadkommande af medel för en eller annan predikants underhåll i denna aflägsna landsände? Hvad säga Ungdomsvännens många läsare, som varit med om att starta Ungdomens hednamission? Finns det ingen bland dessa, som har hjärta för nöden i Lappland? Kanske, när allt kommer till allt, hela denna ungdomsskara vill som en man vara med om att underhålla en missionär i Lappland. Kanske denna bön för Lappland vinner genklang i de ungas hjärtan. I så fall skulle nog Ungdomsvännen sörja för, att återljuden blefvo hörda. Och måtte hjälpen komma *snart!*

A. N.

För meningsutbyte i denna missionsangelägenhet vilja vi gärna bereda plats i Ungdomsvännen.

Red.

En sällsam examen.

Jag hörde nyligen berättas om en ganska egendomlig examen, som en ung man fick genomgå, hvilken inlagt ansökan till en viss missionskommitté att få utgå såsom missionär. Komiteén uppdrog åt en af sina mest betrodda medlemmar, en för öfrigt något originell man, att pröfva huruvida den unge kandidaten vore lämplig för missionskallet eller ej, och denne lofvade göra sitt bästa.

Det var kallt, midt i vintern, och kandidaten bodde halfannan mil från examinatorns bostad. Icke desto mindre fick han tillsägelse att infinna sig hos denne följande morgon precis kl. 3 för att undergå examen. Just som klockan slog, ringde den unge mannen på tamburklockan, och en tjänare, som blifvit tillsagd att tända en brasa i mottagningsrummet och noga lägga märke till, huru dags han infann sig, öppnade dörren, bad honom stiga in och sitta ned samt göra sig hemmastadd. Där fick han nu sitta väntande, väntande, väntande i fem långa timmar. Ej förrän klockan slagit åtta syntes den gamle till.

»Såå, ni är här», sade han, »det var bra, när kom ni?»

»Precis klockan 3.»

»Bra. Frukosttiden är inne. Kom, så skola vi först äta.»

Efter frukosten gingo de in i examinatorns enskilda rum.

»Man har bedt mig pröfva», sade denne, »huruvida ni äger för missionsarbetet lämpliga egenskaper. Det är viktigt veta detta, innan ni antages. Kan ni stafva?»

Kandidaten svarade, att han trödde han kunde det.

»Stafva till bagare.»

»B—a, ba, g—a, ga, r—e, re, bagare.»

»Bra. Nå, kan ni räkna?»

»Ja, något åtminstone.»

»Hvad gör två gånger två?»

»Fyra.»

»Huru mycket blir tre plus ett?»

»Fyra.»

»Det var bra, det är utmärkt; ni passar förträffligt. Jag skall tala vid kommittéen.»

När kommittéen sammanträdde, redogjorde den gamle mannen för sitt uppdrag.

»Mina bröder», sade han, »jag har examinerat den unge mannen och jag rekommenderar honom till att antagas. Han kommer att blifva en utmärkt arbetare, en riktigt förträfflig missionär.

»Först pröfvade jag honom i själförsakelse. Jag tillsade honom att klockan tre på morgonen infinna sig hos mig. Detta ville för honom säga att stiga upp klockan två på natten eller ändå tidigare och i mörker och köld vandra halfannan mil. Han steg upp, han gick den långa vägen, och han frågade mig icke en enda gång, hvarför jag hade bestämt en så tidig timme.

»För det andra pröfvade jag honom i punktlighet. Han hade blifvit tillsagd att komma precis klockan tre. Och han kom ej en minut senare. För det tredje pröfvade jag honom i tålmod.»

»Jag lät honom sitta väntande i mitt rum fem hela timmar, då han lika gärna kunnat ligga i sin säng. Han väntade och visade intet tecken af otålighet, när jag slutligen inträdde.»

»För det fjärde pröfvade jag hans lynne. Han syntes icke det minsta förargad utan mötte mig helt gladt, utan att ens fråga, hvarför jag låtit honom vänta från klockan tre till klockan åtta en kall vintermorgon.»

»För det femte pröfvade jag honom i ödmjukhet. Jag bad honom stafva ord, räkna tal, som ett fem års gammalt barn kunde hafva gjort, och han visade ingen misslynthet eller frågade, hvad i hela världen jag menade med att behandla honom såsom ett barn eller en däre. Mina bröder, den sökande är själförsakande, punktlig, tålig, lydig, godsint och ödmjuk, just sådan en missionär bör vara, och jag rekommenderar honom på det varmaste att antagas.»

Biskop Fenick.

På resor

får man ofta se män, yngre och äldre, som med afseende på sitt uppförande mot medpassagerarne lämna mycket öfrigt att önska. Jag tänker härvid ej särskildt på sådana störande uppträden som superi, kortspel, svordomar m. m., som icke sällan förekomma bland både andra och tredje klassens passagerare, utan närmast på den bekvämlighet en del resande bereda sig på sina medresandes bekostnad. Och att dylika exempel icke äro sällsynta, blef jag nyligen åter erinrad om med anledning af en händelse, som anfördes i uppsatsen om kännetecknen på en gentleman.

Från en åktad brefskrifvare, som ett flertal af våra läsare känna åtminstone till namnet, blef jag tillspord, om på skämt eller allvar får läsaren själf afgöra, huru jag visste, att en ung man tog hans sofplats i kupén, då han ej kunde erinra sig hafva omtalat denna episod för en enda människa. Jag log för mig själf, när jag läste brevet, ty händelsen åsyftade ej honom utan en annan, men jag tänkte på samma gång: det finns nog flera, som kunde berätta liknande historier. Och om de personer, som på dylikt sätt brustit i grannligheten mot sina medresande icke bara hade förgätit sina brister, utan kunde berätta dem, skulle listan nog hålla i längd en eller annan kilometer.

Men hvad hjälpte det, att draga fram allt sådant i ljuset, om ingen ville akta därpå? De flesta skulle kanske rycka på axlarna och betrakta alltsamman som ett nonsens. Men må vi, som äro barn af kärlekens Gud, alltid komma ihåg vår store Mästares ord: »Allt hvad I viljen, att människorna skola göra eder, det gören I ock dem.»

A. W. H.

Till Ungdomsvännens läsare.

Då prenumerationen för året nu något så när stadgat sig, skola vi meddela våra läsare och vänner resultatet.

Att vi med en viss oro motsågo utgången af prenumerationen för detta år, var ju ej underligt, då vi nödgades höja prenumerationspriset något. Vi hafva emellertid dessa månader af året mottagit så många uppmuntrande bref med försäkringar, att prisförhöjningen ej inverkade det allra ringaste på tidningens spridning, och så många hjärtliga välgångsönskningar, att det gjort våra hjärtan riktigt godt. För alla dessa kärleksfulla uttryck af sympati och broderlig samverkan vilja vi på detta sätt hembära våra vänner, hvar och en för sig, ett innerligt varmt tack.

Ett lika hjärtligt tack till en hvar, som vinnlagt sig om att skaffa tidningen prenumeranter. Visserligen har en och annan prenumerantsamlare minskat sitt antal något, men så hafva i stället så många flera höjt det, ja, några t. o. m. fördubblat det. Detta har gjort, att tidningen i år gått upp i stället för att gå ned, såsom vi fruktade. Och den har i år flera prenumeranter, än den någonsin förut haft, hvilket naturligtvis manar oss att om möjligt göra tidningen ännu mera innehållsrik och läsvärd, än den varit förut. Med skäl kunna vi nu säga, att *Ungdomsvännen är en af Skandinaviens mest spridda ungdomstidningar.*

Må nu ock Ungdomsvännens innehåll städse vara sådant, att det gifver ljus och näring åt vår kunskap, klarhet åt vårt andliga öga, skärpa åt vår blick, på hvad som kräfves af en åt Gud helgad ungdomsskara, samt vägledning i frågor, som ligga den troende ungdomen nära!

Brefväxling.

Insända frågor.

1). Huru skall man blifva viss om syndernas förlåtelse, då man icke vet om någon pånyttfödelse utan ända från barndomen velat höra Herren till, om ock under brist och skröplighet? E.

2). Är det rätt af föräldrar att ställa sig hindrande i vägen för barnen, om någon af dessa skulle vilja ägna sig åt missionärskallet, därtill manad af Guds Ande? A—a.

3). Kan troende ungdom med godt samvete dellaga uti s. k. tablåer såsom uppträdande eller åskådare, då historiska eller religiösa händelser framställas vid nykterhets- och välgörenhetsfester? — n — n.

4). Då man länge utbedt sig visshet om Guds vilja i en särskild angelägenhet, kan man då med lugn möta händelsernas utveckling och veta, att det är Guds vilja, som sker och att icke en annan människa slätt såsom hinder i vägen för Guds vilja? Aspa.

»En röst från Halland.»

En namngifven insändare under ofvanstående signatur har begärt att Ungdomsvännens läsare måtte behjerta och lämna något bidrag till svar på följande:

I mellersta och södra delen af Halland bedrifves ej någon fri andlig verksamhet, och på flera mil har ännu ingen predikant satt sin fot i syfte att förkunna evangelium. Då jag sett dessa vanlottade fält, har jag frågat mig själf: På hvad sätt skall man kunna bringa lifvets ord till dessa i mörker vandrande människoskaror? Om det är medel, som fattas, vore det ej möjligt för Sveriges troende ungdom att underhålla en predikant bland dessa någon tid af året, eller på hvad sätt skall man erhålla medel och arbetare för det mörka Halland?

REDOVISNING

af insamlade medel till Ungdomens hednamission under jan. och febr. mån.

Gm A. W. Hellström fr. Oskarhamns miss.-fören. ungdomskrets 90 kr. Gm H. Carlsson fr. Skeppsås ungd.-fören. 50 kr. Gm E. Nordström fr. Harads kristl. ungd.-fören. 25 kr. Fr. Erik Vester. Dalkarlsberg 10 kr. Gm E. Berg, sparbösse medel 7 kr.; fr. Anna Persson Blekemåsa, Hylltofta, 5 kr. s:a 187 kr. Gm J. Sjölander fr. Borgholms kr. ungd.-fören 30 kr., fr. onämnd 5 kr. s:a 35 kr. Gm T. Hellström fr. ungd.-fören. i Mönsterås 25 kr. Gm J. Jonsson fr. Godsta fria kristl. ungd.-fören. 37: 73. Gm Em. Nilsson fr. Elgeruds kr. ungd.-fören., Bergsjö, 50 kr.; gm A. Landerholm fr. ungd.-fören. i Regna, V:a kretsen 25 kr. Gm D. Andersson fr. Ö. Stafsnäs troende ungd.-fören. 25 kr. Af onämnd 1 kr. Gm C. E. Lundström fr. Hagge jungfrufören. 20 kr. Fr. onämnd, Solberga, 100 kr. Gm B. Andersson fr. Harbo friförsaml. ungd.-fören. 50 kr. Gm S. P. Nordgren fr. Mellby kr. ungd.-fören. 20 kr. Fr. onämnd, Mellby 15 kr. s:a 35 kr. Gm N Svensson fr. Åby Torlarps kr. ungd.-fören. Lagan, 10 kr. Gm J. Forslund fr. ungd.-fören. i Tålägggen 50 kr. Gm K. F. Eriksson fr. »kristn. ungd.-fören. Hoppet i Flöda 40 kr. Gm F. Brobäck fr. Bälinge ungd.-fören. 10 kr. Gm H. O. Öhm fr. Hargs kristl. ungd.-fören 20 kr.

Dessutom har till Ungdomsvännens red. insändts följande: fr. Ungdomsf. Korsblomman i Kolsva gm Georg Ryding. 70 kr., fr. Hanna Löfberg, Finspong, 10 kr.; fr. Aspa söndagsskola gm Ellen Sjögren 20 kr.; fr. ungdomsf. Enighet i Gislaved gm Ester Hallberg 50 kr.; fr. »E. P., T—g» 25 kr.; fr. Klefva kr. ungdomsf. gm J. Persson 10 kr.